

חסידור מפורשת

מתוך ספר

"בית אהרן"

פרשת ויקרא

להגה"ק

רבי אהרן מקארלין

זיע"א

תוכן העניינים

הקדמה.....א

פרק א: משה רבינו השתוקק להגיע עד ספירת

החכמה ממש.....ב

פרק ב: האור הגנוז מתגלה על ידי עבודת

הצדיקים.....ז

ניתן להשיג מדי

שבוע

לתרומות, הערות

אה"ק: 03-7200159

ארה"ב: 718-9260874

9260874@gmail.com

עבור גליון "שפת אמת

המבואר" - נא להרשם

באימייל

לשמוע השיעור בשפת אמת

בא"י - 0732951385,

בארה"ב (קול הלשון)

7183952440/3/1/2/9

יו"ר המערכת:

הרב יהודה הלוי וינגרטן -

עורך ראשי

הרב מרדכי יעקב שווייד

(מח"ס מנחת חיים)

חברי המערכת:

הרב אברהם ענגלענדער

הרב שמחה פרידמאן

(עורך הגליון "אהבת

שלום המבואר")

הרב יעקב שרגא לויפער

ויקרא

הקדמה

קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח (ישעיה ס, א) אורו של הקב"ה מאיר מסוף העולם ועד סופו מראשית הבריאה עד סופה בעולם שנה נפש, אין שום מציאות או זמן או מקום שאין שם מציאות אלופו של עולם. בכל מקום ומקום אשר תפנה תמצאהו, אם תסק שמים ואם תרד שאול בכל מקום שם הוא. ענין זה הוא מציאות אשר אינה תלויה בעבודתינו, אבל הארתה אלינו תלויה בהכנת לבנו, וכבודה וגילוייה תלוי במעשינו ומצוותינו.

רבינו במאמר זה מבאר כי שני חלקים יש לעבודה זו. האחד הוא חלק בירור הטוב מהרע שהוא כאשר האדם מוצא את כבודו ית' בכל מקום ומקום על ידי בחירתו בטוב מרע ועל ידי סדר הבדלה הכנעה המתקה, אשר לאחר הבדלת הרע מהטוב, דהיינו סילוק התאוות העצמיות, הוא מכניעו וממתיקו בשרשו, ומשתמש בו עצמו לטוב, ואז מתגלה למפרע איך כל מציאות העולם נמצא כולו רק לגילוי כבודו ית'. והשני הוא המשכת אורו ית' בעולם על ידי עשה טוב, מצוות ומעשים טובים, באופן שמתקן לגמרי את הנבראים באופן שנעשים מעתה רק כסא למשכן כבודו ית'.

ולעתיד לבא יתברר ויתגלה למפרע איך כל הבריאה היא רק מציאות אלופו של עולם, ומכל הנבראים יחדיו אין נראה שום דבר רק מציאות כבוד ה', אשר אחר גילוייה היא מבהיקה בוהק וזוהר גדול בלי סוף ושיעור, ומתוכה נשקפה ונצבה אהבתו של הקב"ה אלינו אשר בחר בנו בכלי חרס יבשים לגלות שכינתו ית' בתוכינו, לא מרובינו כי אם מאהבתו ית' אותנו מכל העמים, אשר גילה אורו ית' אשר אין לו סוף וחקר ואליו נכספו נשתוקקו כל הברואים ורק עלינו השרה שכינתו ית' בתוכינו.

פרק א'

משה רבינו השתוקק להגיע עד ספירת החכמה ממש

ויקרא אל משה איתא במדרש מהיכן קרא לו מאוהל מועד. יהא שמו הגדול מבורך, שמניח את העליונים ומשרה שכינתו במשכן שעשה משה בשביל אהבתן של ישראל, וכן אמר שלמה האומנם ישב אלקים על הארץ, הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך למעלה כתיב ויקרא אלקים לאור יום וכאן כתיב ויקרא אל משה, מי גדול השובה או הנשבה, אמר הקב"ה משה בעולם הזה עשיתך ראש לכל הצדיקים, ולעתיד ג"כ ויתא ראשי עם וכו'.

הנה נוכל לומר שזהו פירוש של א זעירא דויקרא. זה ידוע שהקב"ה נקרא אל"ף, שהוא אלופו של עולם, והוא אחד מקודם בריאת העולם וגם כשברא את העולם רצונו הכל לקשר כל העולמות לאחדותו הפשוט אחד באחד, וזהו עיקר גבורתו של הקב"ה שצמצם שכינתו מאורו הגדול בזה העולם השפל שע"י עשיות המצות, בזה יתעלה כבודו יתברך למהוי אחד באחד, כמו שאמרנו בשבת העבר אשר כל האותיות הכל הוא מספר א, היינו אות ב הוא שני אלפין וכן ג שלשה אלפין, וכן כולם עד שנעשה מספר אל"ף, והיינו שיתא אלפי שנין הוה עלמא, וזהו עיקר רצונו של הקב"ה שע"י כל המצות שאדם עושה בעשיות גשמיות, וגם על ידי אכילה ושתייה כידוע ששולחנו של אדם מכפר עליו, יתעלה הכל לרצונו הפשוט וזהו ויקרא אלף זעירא.

וזהו האומנם ישב אלקים על הארץ, היינו שכל בחינת קטנות שנקרא אלף מיוחד כביכול ב"ה וב"ש על ידי רעותא דלבא להעלות הכל כנ"ל, כפי שדברנו הגם שמלא כל הארץ כבודו והשמים ושמי השמים לא יכלכלוך, עכ"ז זהו תכלית בריאת עולמו היה רק שיתעלו כל הנ"ק היינו רב"ח ניצוצין לתכלית השלימות הגדול.

ולזה איתא במדרש כלום יש פחר מתאוה לכלי חרס, היינו רפ"ח ניצוצין פח"ר אותיות רפ"ח ולהשלים מן אני הכל להאדם, כי האלף מן האדם, וכן האלף מן אני הם מראשית הבריאה ועד סוף אני ראשון ואני אחרון, ולזה כתיב ויקרא א זעירא כי אצל משה כתיב וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון, היינו שייחד כל העולמות מראשית המחשבה שזה נקרא אלופו של עולם עד סוף כל המדריגות היינו אפילו שלשול קטן שבים שזה נקרא א זעירא וייחד הכל לרצונו הפשוט, ואח"כ ויתא ראשי עם היינו שהביא כל אורות העליונים לזה העולם, וייחד הקב"ה שכינתו במשכן שעשה משה והיו במשכן כל מיני מתכות היינו אל"ף זעירא, ועיקר כוונתו היה הכל נגד כל הבחינות מאורות ומדות העליונים הרמוזים בזהב וכסף, ובכל מיני מתכות שהיו במשכן.

ויקרא אל משה. איתא במדרש (תנחומא ויקרא - פרק ד) **מחיבן קרא לו?** מאוהל מועד. יהא שמו הגדול מבורך, שמניח את העליונים ומשרה שכינתו במשכן שעשה משה בשביל אהבתן של ישראל, וכן אמר שלמה (מלכים א ח, כז) **כי האמננו ישב אלקים על הארץ, הנה השמים ושמי השמים לא יכלולוך כלום יש פוחר מתאוה לכלי חרס כביכול, כי יוצר הכל הוא?!** אלא בשביל האהבה נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות, וכן הוא אומר ויקרא אל משה מאהל מועד, גדול היה משה ראה מה למעלה כתיב (בראשית א, ה) **וַיִּקְרָא אֱלֹקִים לְאֹר יוֹם וּכְאֵן כְּתִיב** (ויקרא א, א) **וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה זֶה קְרִיאָה וְזֶה קְרִיאָה מִי גָדוֹל הַשּׁוֹבֵה אוֹ הַנִּשְׁבֵּה הוּא אומר הנשבה, ראה מה כתיב ויקרא אלהים לאור יום ואין אור אלא תורה שנא' (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור, ומשה שבה כל התורה שנא' (תהלים סח) עלית למרום שבית שבי, אמר הקב"ה משה בעולם הזה עשיתך ראש לכל הצדיקים ולעתיד ג"כ (דברים לג, כא) וַיִּתֵּן אֶת רָאשֵׁי עָם וכו' צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל.**

הנה נוכל לומר שזהו פירוש של א זעירא דויקרא. זה ידוע שהקב"ה נקרא אל"ף שהוא אלופו של עולם האות א מורה על מנין אחד, ולכן נקרא הקב"ה אלופו של עולם משום שהוא ית' יחידו של עולם, כי אין עוד מלבדו כלל, והוא אחד מקודם בריאת העולם, וגם כשברא את העולם רצונו הכל לקשר כל העולמות לאחדותו הפשוט אחד באחד, תכלית הבריאה יתקיים כאשר כל הנבראים יקיימו רק את רצונו ית', ויתברר למפרע איך שכל הנבראים רק מגלים את יחודו ית' בפרטות וכללות מלכותו ית"ש ואיך שאין להם שום מציאות עצמית

מבלעדו ית"ש, וזהו עיקר גבורתו של הקב"ה זו היא תכליתה של מידת הגבורה שהיא צמצום שעל ידה נברא העולם בשיתוף מידת הרחמים, כדי ליחד ולהמשיך שמו בעוה"ז, דהיינו **שצמצם שכינתו מאורו הגדול להיות מצומצם בזה העולם השפל**, ויש כאן גבורה גדולה שהיא חידוש ופלא גדול, שאפילו בתוך הצמצום בעולם הגשמי הזה יש מציאות אלופו של עולם כי הקב"ה הוא נמנע הנמנעות ולא נמנע מאתו להאציל אורו אפילו בזה העולם השפל, ותכלית הצמצום הוא **שעל ידי עשיות המצות בזה יתעלה כבודו יתברך למהוי אחד באחד** שיתגלה כי הוא אחד בתחתונים כמו שהוא באמת אחד בעליונים ובכל תנועה ותנועה של אלופו של עולם נמצא.

כמו שאמרנו בשבת העבר והוא ממרן הבעל שם טוב הק' זי"עא אשר כל האותיות הכל הוא מספר א, היינו אות ב הוא שני אלפין וכן ג שלשה אלפין, וכן כולם עד שנעשה מספר אל"ף באות א' מתגלה האחדות בגילוי בלי שום הסתר, ובאות ב' הוא נסתר יותר, דיש שני לבושים על אור אחד שלפי האמת הוא מתיחד באור יחידו של עולם המקיים את כל הנבראים, וכן ג' יש בו שלשה לבושים, עד אות ת' שהיא ד' מאות לבושים, ואח"ז אותיות חמשת מנצפ"ך שהם כנגד ה' ז' ח' ט' מאות, ואח"ז חוזר הוא מנין אל"ף החוזר ומתגלה באות אלף, משום שתכלית כל האותיות היא שיהיה אל"ף, כלומר שיתגלה לעתיד לבא שכולם הם אלפין דאין שום מציאות מבלעדו ית"ש ואז יראו איך שגם הב' והג' עד הת' כולם נכללים בהא' יחיד ומיוחד, כמו מספר אל"ף, שכלול מפרטים רבים הנכללים כולם במספר אחדב'.

הוספות והערות

- א. ראה תולדות יעקב יוסף (וזאת הברכה אות יג): עוד שמעתי ממורי ביאור סוד א"ב וכו', ואיך שצריך לעשות בכל תיבה הכנעה והבדלה והמתקה. ר"ל כי דיני ש"ך ופ"ר הרמז בתיבת אדני דפתיחת תפלת י"ח כל הכוונות שיש שם צריך לכוין בכל תיבה ודיבור להמתיק הדינין, כי אות א הוא סוד פלא, ונתלבש באות ב' שהוא ב' אלפין, וכן באות ג' ג' אלפין, עד אות ת' ד' מאות אלפין, וכל מה שנתרחק האות נתרחק מהחיות ונתלבש בקליפות עד מל' שבמל' ששם מחשבות רעות וזרות וכו', וכאשר יתן לב על גלות השכינה שהיא ניצוץ השכינה מלוכש בתוך כיעור הקליפות הזה, יתחרד חרדה גדולה, ואז יתפרדו כל פועלי און, ונעשה יחוד יראה עם נורא, ונתברר ניצוץ הקדוש ונתחבר למעלה אל החיות בסוד והחיות רצוא ושוב והוא גאולה מהשביה, וזהו הכנעה כאילו הוא אינו מדבר רק השכינה, והבדלה להפריד הקליפות וכו'.
- והמתקה להעלותן להמתיקן בשרשן וכו' ודפח"ח. ושמור כלל גדול זה והבן.
- ב. כמבואר בספרי הקדמונים דמנין עשרה ומאה ואלף כולם הם מניני אחדות המורה על הפרטים

והיינו שיתא אלפי שנין הוה עלמא¹ כלומר ששת המידות שבהם נברא העולם הם שישה אלפין, ששה מידות שכולם מיוחדות באחדותו ית' ועל ידיהם יתגלה איך שאין שום מציאות מבלעדי אלופו של עולם.

וזהו עיקר רצונו של הקב"ה, שעל ידי כל המצות שאדם עושה בעשיות גשמיות אשר על ידם מתגלה כבודו ית"ש בתחתונים, וגם על ידי אכילה ושתיה לשם שמים (ובכוונה להעלות ניצוצות), כידוע ששולחנו של אדם מכפר עליו (ברכות נה, א), יתעלה הכל לרצונו הפשוט על ידי שמגלים ישראל שגם הנבראים הגשמיים תכליתם ומציאותם היא רק גילוי רצונו ית"ש, ומתגלה רצונו ית"ש אשר הוא תכלית הנבראים, מתיחדים כל הנבראים ונעשים מציאות אחת ממש, והיא הרצון אשר בעשייתם אשר הוא מציאותם האמיתית ושורש קיומם התמידי.

וזהו ויקרא אלף זעירא שאלופו של עולם מזעיר ומקטין עצמו בתוך הבריאה, וזהו (מלכים - א ח, כז) **פִּי הָאֱמֶנֶם יֵשֵׁב אֱלֹהִים עַל הָאָרֶץ**. היינו שכל בחינת קטנות שנקרא אלף, מיוחד כביכול הקב"ה ברוך הוא וברוך שמו, על ידי רעותא דלבא להעלות הכל כנ"ל, כאשר מתעורר היהודי במצב של קטנות המוחין ונפשו חושקת לגלות כבודו ית' בזה המקום אשר הוא שם, ולהמליך מלכותו שם וליחד אחדותו, אז בזה מעורר למעלה גם כן להעלות ניצוצי כל הנבראים לשרשם ולהמשיך אלקותו ית"ש על הארץ, ואז "ישב באלקים על הארץ".

ובעומק יותר, על ידי הרצון של היהודי, חלק ה"יחידה" אשר בנפשו, ועל ידי העלאת כל תאוותיו לרצון הפשוט שבו לעבוד את ה' ית' מבלי שום טעם כלל, אשר בו מאיר הרצון העליון "עתיקא קדישא", הוא זוכה להעלות הכל להרצון העליון הפשוט הכתר העליון, אשר בו מתוקן הכל ומאיר איך כל הברואים בטלים למקורם ושרשם.

הוספות והערות

החוזרים לאחד הכולל את העשרה והמאה והאלף, ומבואר בדברי רבינו כאן שבמספר האל"ף חוזרים כל פרטי הבריאה לאחד ממש. וזה נרמז במה שמספר עשרה ומאה ואלף הם מנין אחד עם עוד אפסים המתבטלים לאחד שבראשם שהוא מקורם.

ג. ראה ראש השנה לא א, אמר רב קטינא שיתא אלפי שני הוה עלמא וחד חרוב, שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום ההוא.

כפי שדברנו הגם שמלא כל הארץ כבודו, וכהמשך לשון הפסוק וְהָיָה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּךְ, עם כל זה זהו תכלית בריאת עולמו היה רק שיתעלו כל הניצוצות קדושים, היינו רפ"ח ניצוצין לתכלית השלימות הגדול הניצוצות הקדושים הם חלקי אורות אלקותו ית' שנפלו לעוה"ז, והם חיות כל הנבראים בעולמות התחתונים, והם בבחינת אלפין כי הם ניצוצות חיות מאורו של אלופו של עולם - ולזה איתא במדרש כלום יש פחר מתאנה לכלי חרס כביכול כי יוצר הכל הוא אלא בשביל האהבה נכספה וגם כלתה נפשי עכ"ל המדרש, היינו רפ"ח ניצוצין פח"ר אותיות רפ"ח.

ועתה חוזר לענין ראשון - "תכלית עולמו היה רק שיתעלו הניצוצות הק'..." ולהשלים הכל להאדם לחבר את הניצוצות שהם בבחינת שבירה, איברי החסד והגבורה מחולקים זה מזה, לדרגת השלימות הנקראת "אדם" שהוא בחינת תיקון, קומה שלימה כלולה מעשר ספירות, כי האלף מן האדם, וכן האלף מן אני הם מראשית הבריאה ועד סוף אני ראשון ואני אחרון האדם באיבריו ובנפש רוח נשמה חיה יחידה נמשל כנגד כל העולמות מאצילות עד עשיה^ד, וזו היא האלף שבתוכה "אדם" המרמזת על "אני ראשון ואני אחרון", היא בחינת אלקותו ית' המתגלה מעולם העליון בבחינת "אין" המרמז על ביטול היש, עד עולם התחתון באותיות "אני" המרמז על גילוי בתוך היש, ומי שעומד על האמת רואה איך הקב"ה ראשון ואחרון וממחשבה הראשונה עד סוף העשיה אין שום מציאות מבלעדיו כלל אלא אני אני הוא. ולכל אדם יש רפ"ח ניצוצין פרטיים הקשורים לשורש נשמתו, ועליו להעלותו לחלק הנשמה הפרטי שבו שהוא ה"אלופו של עולם" אשר בנפשו, ובכך הוא מתקן את העולם ומקרבו לשלימותו.

ולזה כתיב ויקרא א זעירא, כי אצל משה כתיב (דברים לג, כא) וַיֵּרָא רֵאשִׁית לוֹ בִּי שֵׁם חֶלְקֶת מַחֲקֶק סָפּוֹן, היינו שייחד כל העולמות מראשית המחשבה שזה נקרא אלופו של עולם עד סוף כל המדריגות היא העבודה שבה האדם רואה את ה"ראשית לו" בעיני החכמה, דהיינו שמכיר כי אין מציאות

הוספות והערות

- ד. ראה בזוה"ק (אד"ר קל"ה א' ע"פ פי' הרקאנאטי פ' בראשית): [ועל דמות הכסא. -] (תרגום - "ועל דמות הכסא כמראה אדם עליו מלמעלה"). דמות כמראה אדם כמראה אדם דכליל כל דמיוני. -) (כמראה אדם, כפני אדם הכולל כל הדמויות). כמראה אדם דכליל כל שמהן. -) (כמראה אדם, הכולל כל השמות). כמראה אדם דביה סתימין כל עלמין עילאין ותתאין. -)

מבלעדו בשכלו ובאמונה שלמעלה מהשכל, ומיחדה באמונתו בכל העולמות עד עולם העשיה שהוא התחתון שבהם, היינו אפילו שלשול קטן שבים שזה נקרא א זעירא ששם האלופו של עולם הקטין את עצמו להיות נסתר ונעלם מאוד, ויחד הכל לרצונו הפשוט, ואח"כ וַיֵּתֵאֶרָאֵשִׁי עָם, היינו שהביא כל אורות העליונים, לזה העולם אורות העליונים הנקראים "ראשית", הביאם לעולם התחתון הנקרא "עם" משום שבו מתגלה מלכותו ית' בבחינת אין מלך בלא עם.

ומבואר בדברי רבינו דיש שני מיני עבודות, האחת להעלות את כל העולמות לשרשם לרצונו הפשוט בבחינת סור מרע, לברר טוב מרע הוא הניצוץ הקדוש שנמצא בחפצי העוה"ז ולקרבו לשרשו, והעבודה השניה שהיא להמשיך אלקותו לזה העולם אשר עבודה זו נעשית במשכן (כמו שנתבאר לקמן), בבחינת עשה טוב.

וייחד הקב"ה שכינתו במשכן שעשה משה, והיו במשכן כל מיני מתכות, היינו אל"ף זעירא דהמתכות הם דומם שהוא מדרגה התחתונה מד' מדרגות דצח"מ, והוא הקשה והיבש שבהם המורה על מדרגה התחתונה ביותר, ועיקר כוונתו היה הכל נגד כל הבחינות מאורות ומדות העליונים, הרמוזים בזהב וכסף ובכל מיני מתכות שהיו במשכן, וכידוע שכסף הוא בחינת חסד, זהב הוא בחינת גבורה ונחשת הוא בחינת תפארת.

פרק ב'

האור הגנוז מתגלה על ידי עבודת הצדיקים

ולזה איתא במדרש כתיב למעלה ויקרא אלקים לאור יום וכו'.
ואיתא אור שברא הקב"ה בששת ימי בראשית גנוז לצדיקים לעתיד לבא, ולכאורה תמוה א"כ למה בראו לכתחילה, רק האמת כל האורות שנמצא בזה העולם מאז ועד ביאת משיחנו בב"א, הכל הוא התגלות אורו ית' מעט מעט, וזהו האור שצדיקים משיגים ע"י התקשרותם להקב"ה, ועוד לזה ברא הקב"ה זה האור כדי

הוספות והערות

כמראה אדם, שבו סתומים וגלומים כל העולמות העליונים והתחתונים). כמראה אדם דכליל כל רזין דאתאמרו ואיתתקנו עד לא איברי עלמא ואע"ג דלא אתקיימו. (- כמראה אדם, הכולל כל הסודות שנאמרו ונתתקנו עד שלא נברא העולם ואפילו אלא שלא נתקיימו):

שיחפש אח"כ כל אדם את האור הגנוז, וזה ברור כשיתיגע האדם להשיג אור פנימית בוודאי יעזור לו השי"ת וישיג את האור הגנוז כל חד לפום שיעורא דיליה, ויגעתיו ולא מצאתי אל תאמין, ובאמת אין שום בריה יכול להשיג אורו של הקב"ה רק מזה העולם דווקא ולכוין בכל הענינים להעלות הכל לשרשם, וזהו גם כן א זעירא ולייחד הכל שיהיה אחד באחד, וזה היה בחינת משה רבינו ע"ה ג"כ, והשיג בזה העולם אורו של הקב"ה הגנוז והשלים אח האדם כידוע הכוונות של ספירה, ומשה השיג את כל מ"ט שערים וקושר כל העולמות להקב"ה, וזהו פירוש המדרש כתיב למעלה ויקרא אלקים לאור יום וכאן כתיב ויקרא אל משה וצימצם כביכול אורו ששיגו כ"א לפי מדרגתו הנקרא א זעירא, וכמו"כ ויקרא אל משה היינו כנ"ל שהעלה כל העולם כולו השפל הזה שנקרא ג"כ א זעירא לרצונו הפשוט, וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון צדקת י"י עשה, היינו הצדקה שהקב"ה עושה עם ישראל עשה משה ג"כ ומשפטיו עם ישראל כי משה הוא הדעת של כל ישראל, וזה ידוע כי בכל בחינת יש דעת למעלה באמצע ולמטה, וזהו ג אלפין א ברבא וא זעירא וא אמצעית.

ולזה איתא במדרש כתיב למעלה (בראשית א, ה) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וכו', ואיתא אור שברא הקב"ה בששת ימי בראשית גנוז לצדיקים לעתיד לבא, ולכאורה תמוה א"כ למה בראו לכתחילה היה צריך לבראו לעתיד לבא, (ועומק הקושיא היא דבריהא היא גילוי מכח אל הפועל, ומכיון שהאור גנוז נמצא שאינו קיים בפועל רק בכח ובמה נברא).

רק האמת כל האורות שנמצא בזה העולם מאז ועד ביאת משיחנו בב"א הכל הוא התגלות אורו ית' אור הגנוז מעט מעט בדרגות רבות זה למעלה מזה, והן הן העולמות העליונים שכולם התגלות אורו ית' לצדיקים בכל מיני שכלים והרגשים, וזהו האור שצדיקים משיגים ע"י התקשרותם להקב"ה, ועוד לזה ברא הקב"ה זה האור כדי שיחפש אח"כ כל אדם את האור הגנוז דתכלית האורות התחתונים הם בבחינת טעמו וראו כי טוב ה', שכשיטעם הצדיק מנועם ומתיקות זיו התענוג האלוקי, יבין מזה איך שבוודאי יש אור גבוה ונערב ונעלה ונעים למעלה מזה גבוה מעל גבוה עד אין קץ והוא האור הגנוז, וזה ברור כשיתיגע האדם להשיג אור פנימית בוודאי יעזור לו השי"ת וישיג את האור

הגנוז כל חד לפום שיעורא דיליה דהרי תכלית כל האורות הוא על מנת שיתיעג האדם ובסופו של דבר ישיג את האור הגנוז, ויגעתו ולא מצאתי אל תאמין.

ובאמת אין שום בריה יכול להשיג אורו של הקב"ה על ידי השגה שכלית לבד רק מזה העולם דווקא על ידי קיום מצוות מעשיות והעלאת עניני עוה"ז לשרשם, כי אור א"ס שלמעלה מגילוי בשכל והשגה יכול להגלות דווקא בזה העולם שבו נעלם אורו של הקב"ה, ולכּוּיִן בּכֵל הַעֲנִינִים להעלות הכל לשרשם, וזהו גם כן א זעירא ולייחד הכל שיהיה אחד באחד רבינו מוסיף על הפירוש שכתב קודם לכן^ה ועתה מוסיף שהא' זעירא מורה על התגלות כבודו ית' מעט מעט זעיר זעיר בכדי שיוכלו להשיגו יותר ויותר.

וזה היה בחינת משה רבינו ע"ה ג"כ, והשיג בזה העולם אורו של הקב"ה הגנוז והשלים את האדם, כידוע הכוונות של ספירה שבכל יום ויום מתקנים מידה אחת ומגלים את כבודו ית' באותה מידה, ומשה השיג את כל מ"ט שערים וקִיִּשֶׁר כֹּל הָעוֹלָמוֹת לַהֲקַבְ"ה, וזהו פירוש המדרש כתיב למעלה ויקרא אלקים לאור יום וכאן כתיב ויקרא אל משה כלומר דשני קריאות אלו שוות הם בגילוי אור הגנוז והמשכתו משרשו לזה העולם, וצימצם כביכול אורו ששיגו כל אחד לפי מדרגתו הנקרא א זעירא, וכמו כן ויקרא אל משה היינו כנ"ל כפי הפירוש השני שמשה העלה כל העולם כולו השפל הזה שנקרא ג"כ א זעירא לרצונו הפשוט על ידי שגילה בכל מקום את האור הגנוז הוא אלופו של עולם שנמצא בכל תנועה ותנועה ואין עובד לבדו.

וַיִּקְרָא רִאשִׁית לֹא בִּי שֵׁם חֲלֻקַּת מַחֲזֵק סָפוּן וַיִּתֵּא רִאשִׁי עִם צִדְקַת ה' עֲשֵׂה (דברים לג, כא), היינו הצדקה שהקב"ה עושה עם ישראל, עשה משה ג"כ כמו שהקב"ה מצמצם את האורות העליונים לספירות ועולמות על מנת שיוכלו להשיג אותם, כן משה רבינו הוא בבחינת הדעת של כל ישראל, והוא מקבל את כל האור וממשיכו לכל ישראל כל אחד לפי דרגתו, וּמִשְׁפָּטֵינוּ עִם יִשְׂרָאֵל, כי משה הוא הדעת של כל ישראל, וזה ידוע כי בכל בחינת יש דעת למעלה

🌀 הוספות והערות 🌀

ה. דאפילו שלשול קטן שבים שזה נקרא א זעירא ששם האלופו של עולם הקטין את עצמו להיות נסתר ונעלם מאוד.

דעת עליון בכתר שהוא האור הגנוז כפי שהוא בשרשו **באמצע** כפי שנתגלה
בחכמה ובינה ולמטה כפי שנתגלה בזה העולם במידותיו של הקב"ה¹.

וזהו ג' אלפין שבשם הוי"ה ב"ה הנקרא שם מ"ה, ונכתב באופן שיש בו ג' אלפין
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, **א' רברבא** בה"א ראשונה שהיא ה"א שבאור הגנוז,
וא' זעירא בה"א האחרונה שמורה על התגלות והתפשטות אלקותו בכל העולמות
התחתונים ואפי' בקליפות, **וא' אמצעית** בוא"ו של שם הוי"ה המורה על ההמשכה.

🌀 הוספות והערות 🌀

1. מבואר בדרוש הדעת של האר"י הק' כי יש דעת עליון שבחכמה ובינה של ז"א ויש דעת
שבמידות, ויש עוד דעת עליון שלמעלה מזעיר אנפין והוא מיחד בין אבא ואמא עי"ש בשער
ההקדמות - דף סה עמוד ב.